

Jiří
Štraub

ROCKOVÉ PŘÍBĚHY

pro malé rebely

ilustrovala Tereza Doležalová

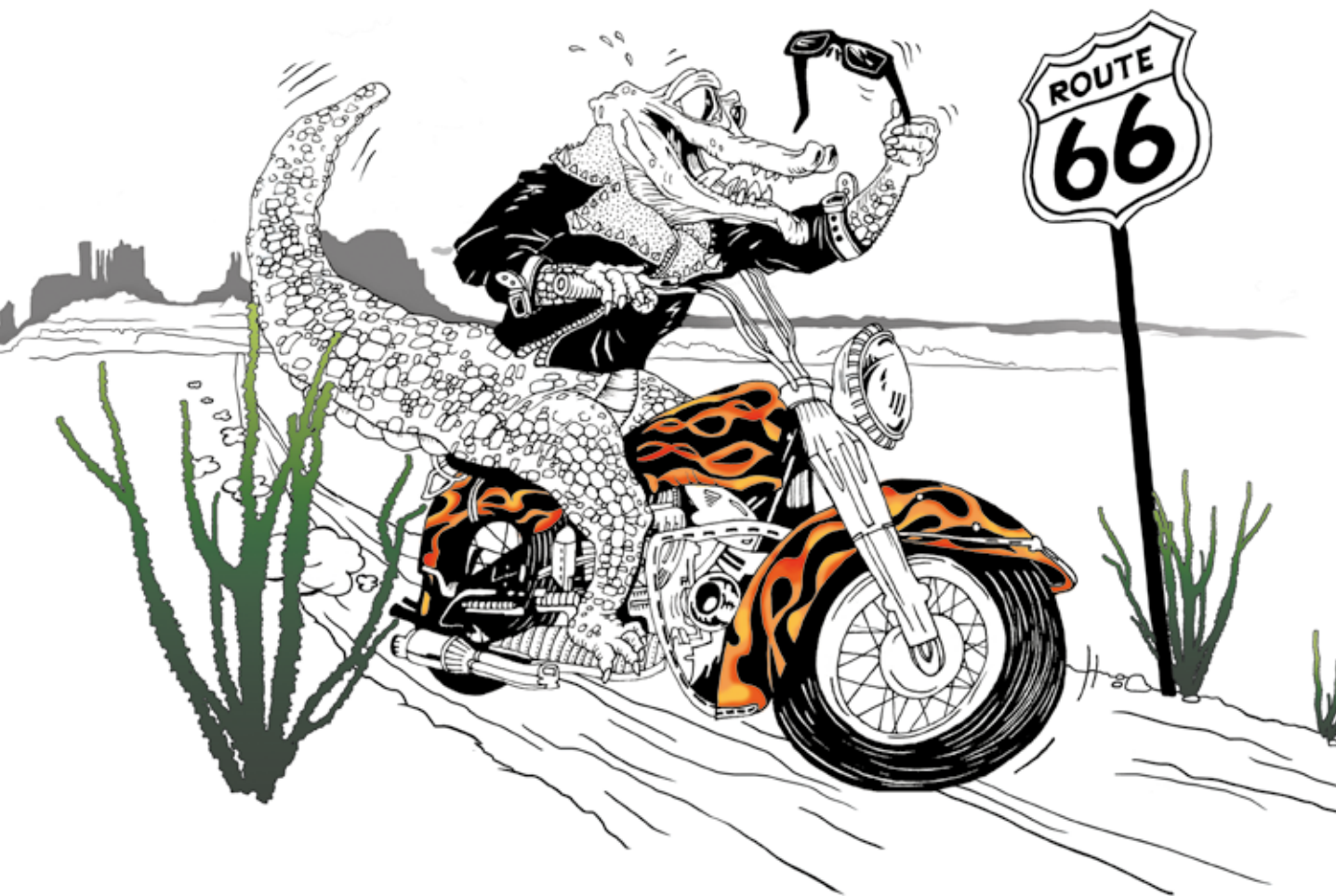
bamb**ook**

Jiří
Štraub

ROCKOVÉ PŘÍBĚHY

pro malé rebely

ilustrovala Tereza Doležalová

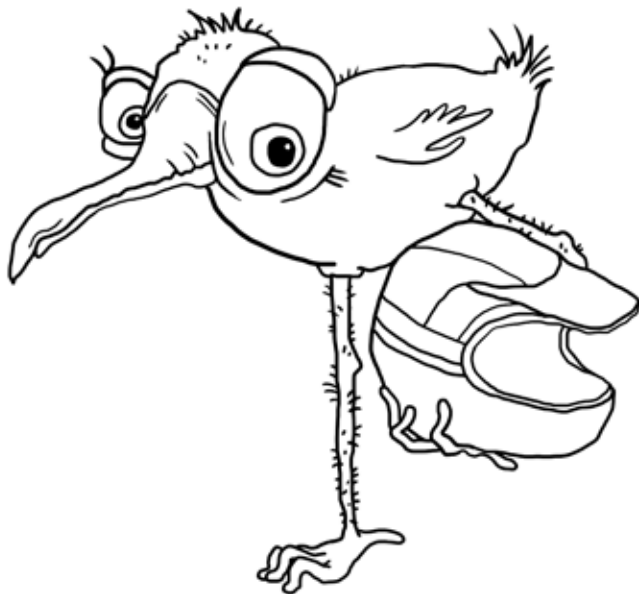
Obsah

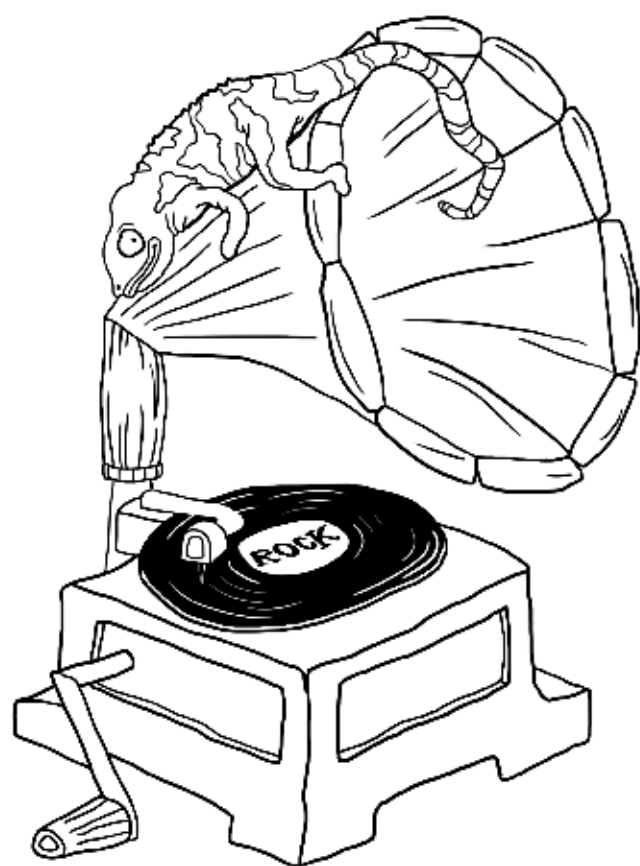
5	PODĚKOVÁNÍ
7	ÚVOD
11	O STYDLIVÉM MRAVENCI, KTERÝ CHTĚL ZPÍVAT
17	O NAFOUKANÉ A TVRDOHLAVÉ TARANTULI, KTERÁ HRÁLA NA KYTARU
23	O KROKODÝLOVI, KTERÝ AŽ MOC ŽRAL AC/DC
29	O ŽÁBĚ, KTERÁ MĚLA VLASTNÍ ROZHLASOVÝ POŘAD
35	O LVOVI, KTERÝ MÁLEM PŘIŠEL O ŘEV
45	O SYSLOVI, KTERÝ SI CHTĚL KOUPIT ROCK
53	O DOMÝŠLIVÝCH KRAVÁCH, KTERÉ ZPÍVALY SBORY
59	O ZPÍVAJÍCÍM PTÁČKOVÍ, KTERÝ MOC ZOBAL
65	O ORLOVI, KTERÝ MĚL ROCKOVÝ KLUB V KRÁLOVSTVÍ ZLÉHO PRASETE
70	EPILOG

PODĚKOVÁNÍ

Tvůrci Rockových příběhů pro malé rebely srdečně děkují:

Martinu Zounovi, Milanu Steigerwaldovi, Pavle Forest, Janě
Hemelíkové, Jiřímu Špalkovi, Martinu Kučerovi, Martině
Jablanovské, Richardu Harrimu Harušťákovi, Luboši Hnátovi, Haně
Outratové, Bety Flaschkové, Václavu Tesařovi, Radimu Pařízkovi
a v neposlední řadě svým rodinám.

ÚVOD

Milé děti,

snily jste někdy o tom, že se stanete rockovou hvězdou? Že si stoupnete na pódium před obrovský dav lidí, kteří vás budou zbožňovat za vaši muziku? Zní to skvěle, ovšem cesta k tomu, abyste něco takového dokázaly, je plná překážek a úskalí. A těch bohužel neubývá, ani když si svůj sen splníte. Věřte ale, že kýžený výsledek za trable stojí.

Vždyť ani samotná rocková hudba, nebo chcete-li rock, to od začátku neměla jednoduché. Když v padesátých letech minulého století vznikla, mnoha lidem se zdála příliš neurvalá a okázalá, stejně jako ti, co ji hráli nebo na ni tančili. Smysl téhle muziky totiž tkví hlavně v touze svobodně se bavit a svobodně uvažovat.

Abyste rozuměly, svoboda znamená, že s ohledem na ostatní můžete dělat jen to, co vy samy uznáte za vhodné. Přemýšlíte nad věcmi, které vám říkají lidé okolo vás, a podle vlastního uvážení se rozhodujete, zda jsou dobré, či špatné. Od toho se pak odvíjí, jak se zachováte v různých situacích. Ale začnete-li opravdu přemýšlet a chovat se podle toho, nese to s sebou bohužel také trable. Navíc máte zodpovědnost za své skutky, a když pochybíte, musíte počítat s tím, že

se dostaví následky. Jakmile je však přijmete a uvědomíte si, co jste udělaly špatně, můžete znovu začít objevovat svět takový, jaký je, se všemi jeho klady i zápory – bez jakýchkoliv předsudků, lží či návodů, jež vás chtějí připravit o jednu z nejdůležitějších schopností, kterou máte – přemýšlet.

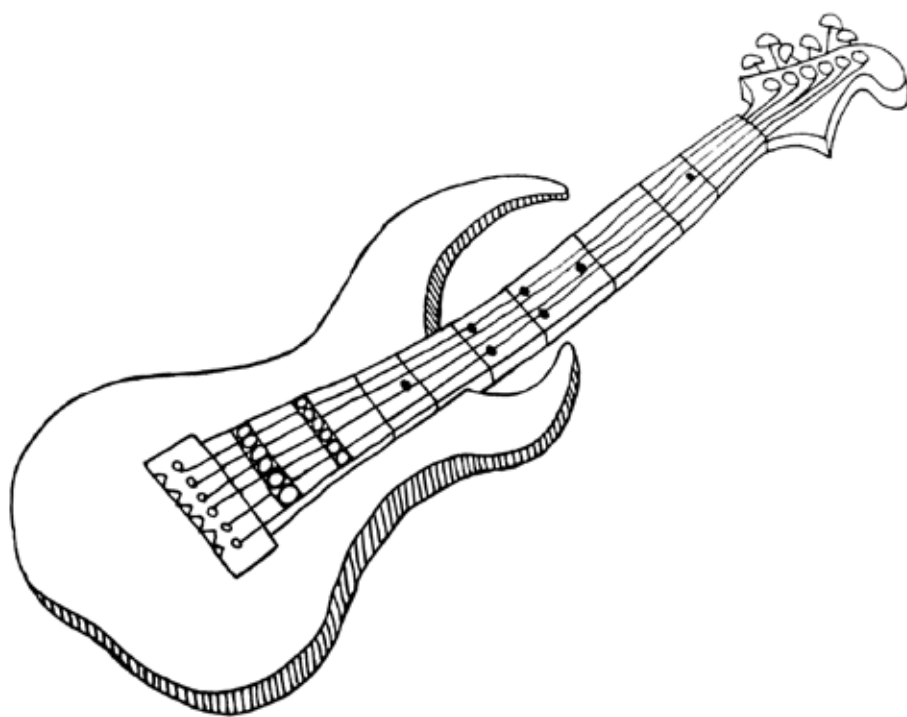
Rocková muzika si kdysi předsevzala, že dobude svět, což už samo o sobě věstilo velké problémy. Jenže za doprovodu uhrančivých rytmů, drsných i jemných kytar, a hlavně úžasných muzikantů se jí to povedlo. Pokaždé když se zdálo, že rocková muzika zemřela, vrátila se zpátky v plné síle a – ať už mluvíme například o punku, nebo heavy metalu – v nové, nepředvídatelné podobě, která pobouřila zase mnoho nových lidí. Záleželo jí ale hlavně na těch, co se pro ni znovu nadchnuli.

Zkuste si poslechnout například *The Beatles*, *Red Hot Chili Peppers* a *AC/DC*. Každá ze jmenovaných kapel zní úplně jinak, po svém, a přesto jsou všechny součástí rocku. Pokud se jako starší začnete o takovou muziku zajímat odborněji, naleznete spoustu pouček o tom, jaké nástroje se v ní používají, jaké hudební postupy a podobně. Ostatně některé tyto informace se mimoděk dozvíte i v knize, kterou zrovna držíte v rukou.

Jenže rock byl stejně jako umění vždy hlavně o lidech, jejich touhách, chování, snech, nešvarech, ctnostech a dobrodružstvích. Právě ti, kteří svobodně přemýšleli a měli kvůli tomu trable, vytvořili jakousi hudební verzi sebe sama. A tu když jiní slyšeli a líbila se jim, buď se v ní poznali, nebo objevili něco, co jim doposud unikalo. Takhle rock

rostl a s ním rostli jeho fanoušci, jimž vždy, pakliže pochopili jeho podstatu, dokázal ulevit od jejich trablů.

Mnoho zvířecích hrdinů v této knize si s sebou podobně jako lidé nese trable. Někdy jim je způsobí jejich nešvary a někdy mají zkrátka smůlu. Pokaždé se ale v jejich blízkosti nachází rock, který jim nabízí řešení a odpovědi, nebo překážky a otázky. Je jen na nich, jak se k nim postaví. Jestli dobře, nebo špatně, to můžete při čtení *Rockových příběhů* posoudit samy.

O stydlivém mravenci, který chtěl zpívat

V jednom městě měla zvířátka svůj vlastní klub. Scházela se v něm každý pátek a sobotu, aby tančila a dováděla. Milovala totiž uhrančivou a hlasitou hudbu, která tam hrála a která jim pomáhala zapomínat na jejich starosti. Kdysi se jí říkalo rock-and-roll, ale postupem času ji žádné zvířátko nenazvalo jinak než rock.

V klubu se zpívalo, hrálo na elektrické kytary, bouchalo do bicích a bručelo na basu. Někdy dokonce nějaký muzikant přinesl klávesy nebo saxofon. Když se rock zahrál dobře, nikdo nezůstal v klidu. Většinou se šlo fandit pod pódium zvířecí kapele, a kdo zůstal na baru, aby popíjel všelijaké limonády, třepotal hlavou nebo se vrtěl do rytmu.

Už několik let tam vystupovala skupina, která zcela nezištně milovala muziku, jakou dělala, a tím pádem jí nevadilo, že ji mimo domovinu nikdo nezná. Protože v ní zpíval starý dikobraz, říkala si Dikobrazí věci.

Na její koncerty chodil i jeden velmi mladý, stydlivý mravenec, který snil o tom, že se naučí zpívat jako dikobraz. Když jednou v pátek vystoupení skončilo, malý nadšenec se rozhodl, že sebere odvalu a dá se se starým zpěvákem do řeči.

Mravenec nejdřív musel počkat, až další zvířátka poblahopřejí dikobrazovi ke skvělému výkonu. Než si s ním ale vyměnila několik

slov, už hrála další kapela. Malý nadšenec stál pod barovou stoličkou, na které seděl jeho hrdina, skákal a volal: „Haló, pane Dikobraz! Jsem váš fanoušek. Také bych si s vámi rád popovídal. Haló!“ Jenže dikobraz slabounký hlásek přes hlasitou muziku ani nezaslechl.

Malý snaživec se ale nevzdával. Skákal a hulákal: „Pane Dikobraz, já si s vámi opravdu chci promluvit! Chci umět zpívat tak hezky a nahlas jako vy! Jenže mám slabý hlásek!“

Dikobraz zívł, podíval se na hodinky a rozhodl se jít domů.

Mravenec usoudil, že venku by ho starý zpěvák mohl uslyšet. Běžel za ním, co mu síly stačily. Byť dikobraz kráčel mnohem delšími kroky, ten maličkatý mravenec zpěváka nakonec přece jen dohnal.

Celé město už spalo a vládlo v něm ticho. Dikobraz se najednou zastavil. Zaslechl totiž, jak na něj někdo volá: „Pane Dikobraz, prosím, popovídejte si se mnou!“

Zpěvák se podíval pod sebe a spatřil mravence. „Copak, maličký?“

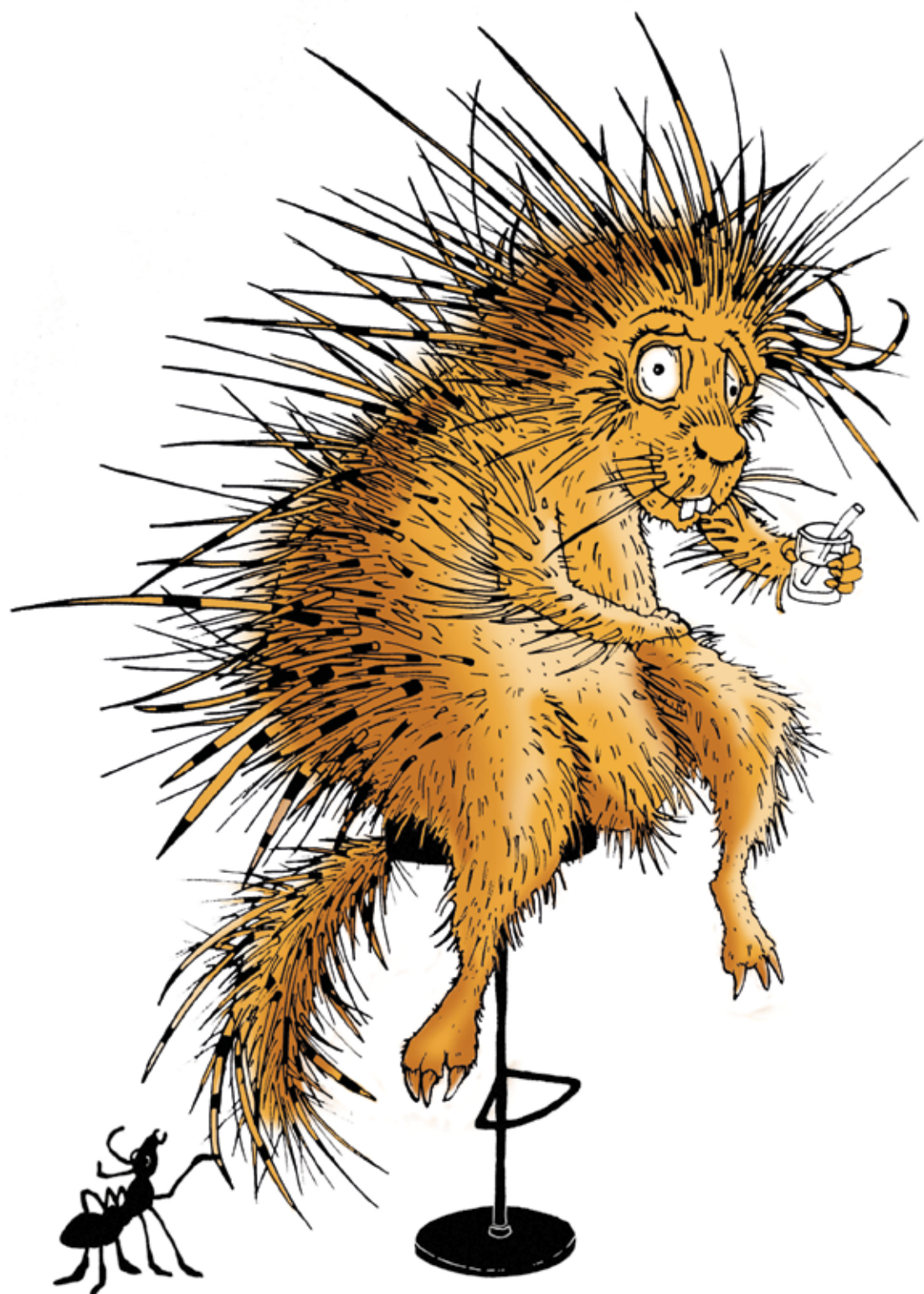
„Chtěl bych umět zpívat stejně jako vy,“ řekl mravenec.

Dikobraz se zasmál na celou ulici.

„Podaří se mi to, když mám tak slabý hlásek?“ ptal se mravenec a proti zpěvákovu mohutnému smíchu se jeho slova zdánlivě tenčila.

„Proč by se ti to nepodařilo?“ zasmál se ještě jednou dikobraz. „Vždyť rockoví zpěváci používají mikrofon. Ani já bych kapelu nepřehrval, kdybych do něj nezpíval. Pojď se mnou do zkušebny. Ukážu ti, jak to funguje.“

Když spolu došli do sklepa, kde skupina Dikobrazí věci přes týden cvičila na páteční a sobotní koncerty, mravenec byl blahem bez sebe. Konečně si mohl sáhnout na bicí, kytary a zesilovače, díky nimž získávaly nástroje tak tvrdý a hlasitý zvuk.

Dikobraz zapojil mikrofon a položil ho před mravence. Přístroj vypadal jako nějaká hodně krátká tyč se stříbrnou koulí na konci. V ruku starého zpěváka působil docela male, ale mravencův vzrůst několikanásobně přesahoval.

„Tak zpívej, nestyď se,“ řekl dikobraz.

Mravenec naprázdno polkl a celý rozklepaný zazpíval první tón. Lekl se. Jeho hlas zněl z velkých beden nesčetněkrát silněji než ve skutečnosti.

„Neboj se,“ pobízel ho starý zpěvák. Snaživec sebral veškerou odvahu a začal zpívat písničku od kapely Dikobrazí věci. Připadalo mu, že jeho hlas zní jinak, než jak ho sám vnímal při mluvení.

„To je v pořádku,“ řekl mu na to dikobraz. „Hlavní je se nestydět.“

Mravenec si pomyslel, že když už se dnes večer dostal až sem, sebere veškeré síly a zazpívá, jak nejlépe dovede.

Dikobraz třepotal hlavou a vrtěl zadkem. Ve snaživcově zpěvu cítil potenciál, a tak se rozhodl, že ho bude učit.

Mravenec docházel na hodiny pravidelně, nikdy se neopozdil, doma poctivě cvičil a šlo mu to čím dál tím lépe. Dokonce si jednou zazpíval na zkoušce s Dikobrazími věcmi a celé kapele se tak zamlouval, že mu nabídla, aby s ní vystoupil při jedné písničce na pátečním koncertě.

„Ale to nejde,“ řekl mravenec.

„Proč by to nešlo?“ zeptala se kapela.

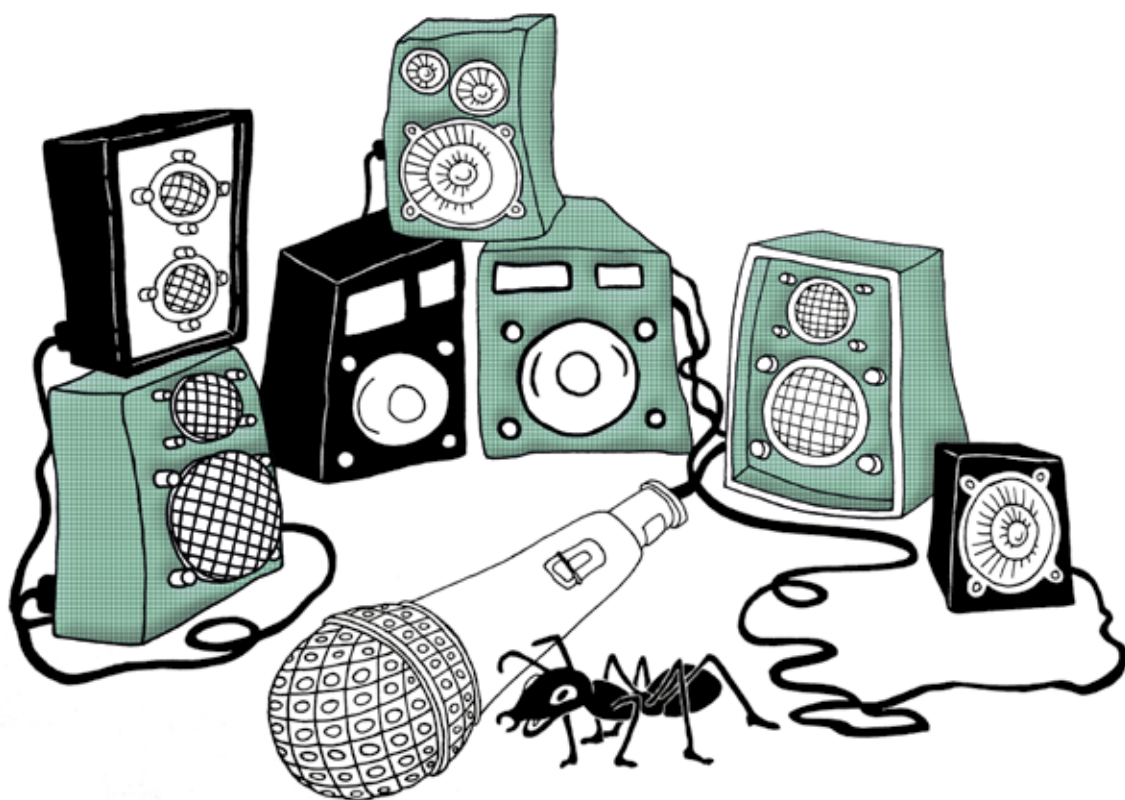
„Jsem moc stydlivý a maličkatý.“

„To ale nevádí, že jsi maličkatý,“ řekl dikobraz. „Vždyť zpíváš moc hezky.“

„Ano, ale ten mikrofon je větší než já. Publikum se mi bude smát,“ vzlykal mravenec.

„Ale nebude,“ uklidňoval ho starý zpěvák. „A kdyby se přece jen někdo našel, znamená to, že je hloupý. Nesmíš se jím nechat rozhodit. Pamatuj na to, že tvou nejsilnější zbraní je zpěv. Díky němu se tvůj vzrůst nestává nedostatkem, ale předností. Velkým se staneš, když se nebudeš stydět za to, že jsi malý.“

Mravenec celý týden nepustil dikobrazova slova z hlavy. „Velkým se staneš, když se nebudeš stydět za to, že jsi malý.“ I přes trému ho ta věta nakonec přiměla, aby si stoupl před zaplněný klub. Jistě, našli se i tací, kteří se mu kvůli tomu, jak je maličkatý, opravdu smáli, ale jakmile zazpíval, závistivci zbledli a ostatní se dali do tance.

Mravenec sklídil ohromný potlesk a fanoušci po koncertě chodili i za ním, nejen za dikobrazem. Tohle se opakovalo týden co týden.

Mladý zpěvák pak k sobě sehnal další muzikanty a založil si vlastní kapelu, která se postupem času proslavila i v mnoha dalších městech. Chodili na ni všichni možní brouci, protože se pro ně stal mladý talent velkou inspirací.

Dikobraz za tu dobu tak zestárl, že musel odejít do rockového nebe, a mravenec si pokaždé, když se podíval k obrovité, rozložitě obloze, znovu uvědomil, proč je on, původně jen malý, stydlivý nadšenec, nyní tak velký.

O nafoukané a tvrdohlavé tarantuli, která hrála na kytaru

Jedna tarantule chtěla moc hrát na kytaru. Měla velmi bohaté rodiče, kteří ji obrovsky rozmazlovali. A to i přesto, že moc zlobila. Ke všem se chovala jako ke kusu hadru a myslela si, že je středem světa a že ji všichni musí zbožňovat. Když vzteky dupala na všech osmi nožkách, protože kytaru zkrátka chtěla, rodiče jí okamžitě koupili tu nejlepší a nejdražší.

Tarantuli nedělala hra žádný problém. Používala celkem šest nožiček, jelikož na dvou musela stát. I tak ale měla značnou výhodu oproti jiným zvířátkům, která hrála jen dvěma končetinami. Velmi pilně cvičila. Zvládala neuvěřitelně rychle sólovat a myslela si, že čím větší rychlosti při hře dosáhne, tím se z ní stane větší umělkyně.

Kytaristka se velmi brzy stala světovou senzací. Založila si kapelu a objížděla kontinenty, aby zvířátkům ze všech zemí ukázala své rychlé kytarové umění. Když jí publikum tleskalo, neviděla v tom žádnou hodnotu, ale něco naprosto samozřejmého. Svých fanoušků si nevážila a koncerty začínala klidně i o tři hodiny později. Psalo se o ní v hudebních časopisech, poskytovala rozhovory do rádií a televizí

a vyhrávala hitparády. Myslela si, že je nedostižná. Myslela si, že je nesmrtelná.

Jednou večer před dalším koncertem ukazovala svým přátelům na hotelové párty, jak rychle umí hrát. I když, oni to vlastně nebyli opravdoví přátelé, ale spíše zvířátka, která jí kvůli jejím úspěchům chtěla podlézat.

Tarantule hrála tak rychle, že se jí zamotaly všechny nožičky až na ty dvě, na kterých stála. Přihlížející jí ovšem za výkon tleskali a mysleli si, že to udělala schválně.

Pak se kytaristka dozvěděla, že jí nohy dokáže rozmotat už jen soví doktor a že je bude muset nechat pár dní odpočívat.

